

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και τρίτου αριθμούντες χρόνον
την κλεινήν οικομειν γην των Παρθενώνων.

Έτος χίλια κι' όκτώ κι' έννακόσια,
νέα δράσις Ρωμηών με την γλώσσα.

Έξη του μηνός Γενάρη,
φεύγουν οι καλικαντζάρου.

Είκοσι μετρού και χίλια
και γρά μπάλους πέρου μιλια.

Ο Χορός του Παλατιού, του μεγάλου μας απητιού.

Μαργαρίτα μου καλή
και του κήπου μου στολή,
ό Σιμπόπουλος του Κέντε θα παραιτηθή καν όχι;
ό καθείς ρωτά γρά τοτο και πολύ μαράσι τήχει.

Φ.— Ασύρματος τηλεγράφος του θαυμαστού Μαρκόνη...
μέ τοτοτον σου τηλεγραφώ τον μπάλου, κουφαλιβόνη.
Κι' έφτός πάλι δηάπλαται άνοιξαμε της σάλας
κι' άκόμα μιά Πριγκίπισσα προσέθασε στής άλλας.

Και τα λούλουδα του κάμπου μαδημένα ρωτηθήκαν
κι' έλ' αυτά μ' άποκηθήκαν
πώς άν άν θα παραιτηθή,
καν παρήθεσις δευτέρα
κι' εν πολλοίς μεγαλειτέρα
της γνωστής παρευτηθή.

Εσύ προσμένεις βέβαια να κόψω και να ράψω,
και της κυρίας του χορού
και τους κυρίους του καιρού
να σου τοδς περιγράψω.

Παρ.— Βρά έμαβόλου στοκορίσι, στο χορό μου πήγες πάλι;
έν σ' έκούρασαν άκόμα παννυχίδες, κώρια, μπάλου;

Μετα μεγάλης λύτης μου κυτάξω, Περικλέτο,
πως τα κερία του Παλατιού άν εντάξιου και φέτο.
Μετα χαράς μου δε πολλής
παραιτηθ' τοδς βασιλείς
να μπαινουν μες στη σάλα
με πρόσωπα μεγάλα.

Φ.— Βλέπω τώρα στο χορό
τόν καλό μας Βασίλη
μ' έλ'η του την φαμιλά
κοσοτόνα, θαλερό.

Κι' ό Θεοτόκης εν' έδω, που κυβερνά τό κράτος,
παρίστη κι' ό Σιμπόπουλος κυρίας κι' όράσις,
κι' άλαμπρατότα, Περικλή, μαζί με τον Κορνήτιο
γυρνόσις στο Παλάτι.

Την Βασίλισσα κυτάξω με διαμάντινα και σαφειροδε,
πρώτη λάμπη κι' ή Σοφία, μες στοδς πρώτους ποδογούρις.
Σ' έλασις έπαινος μεγάλος και προσκύνημα προσήκει...
προσκυνώ και την Έλένη, προσκυνώ και την Άλση,
και την χάριν της Μαρίας, της φιλάτης θυγατρός
του Ρολάνδου του πατρός.

Κόμος πολδς περιέργος και βλάσις με πατίνα
κυτάξιου τον Προσωπουρό και τον παραιτηθέντα.

Προσκυνώ τιμάν κυρίας,
προσκυνώ κι' ύποασπιστίας,
κι' έλα της Αύλης τα κερνα.

Τούρ μπαλανού
κι' έγω με σέ
κουκιά θα μαγειρεύω.

Κάνω τομπαις στο παριέτο,
μέ και σύ, βρά Περικλέτο,
πίσε κάτω και προσκύνω.

Πήδα' ψηλά
και τραλαλά
μαζί σου θα χορεύω.

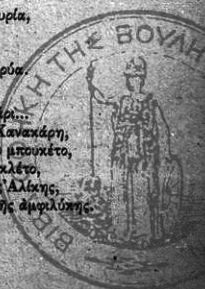
Ο Θεοτόκης στο χορό
καλά τα καταφέρνει,
μέ τό κορμί τό λιγερό
όδς του και φόρα πέρει.

Πού να' έχη την Θεοάχη, την μεγάλη την κυρία,
πού να' έχη την Σαπουνητάκη,
μέ που κι' άλλαις από εςέσις,
δέσποιναις και δεσποινίδες έπως τα νερά τό κρού.

Τον βλέπουμε σάν χόχηδες πολλοί προνομιοσχοι
κι' ό κύριος Σιμπόπουλος ξεκολλημέ άν τουχει.
Όσαν τουμπούρι, Περικλή, του' άλλη και και βέλλα,
και πότε βάλς χορεύουσι και πότε ταριντέλα.

Έλος φέγγει λαμπρός και παναέλιου φαγγαρί...
πού να' έχη την Μπαλταντζή, πού να' έχη την Κανακάρη,
πού να' έχη την Κοινοσταύλου της Σοφίας στο μπουκέτο,
πού να' έχη την Δελγηγόρη της Μαρίας, Περικλέτο,
την Μαρκάτη της Έλένης και την Λύδερς της Άλσης,
πού της βλέπεις και σου φέρνουν ρευβασμοδς της άμυλάσης.

Προβάλλει τώρα κι' ό Σκουζέ, ποχει την φαβορίτα,
κι' έγω μιλώ μονάχος μου μαδόντας μαργαρίτα.

Π. — Έτυχε νά 'δῃς τὸν Ράλλη, τὸν ξανθὸ ρεπουμπλικάνο;
 Φ. — Όλους ἴθους τοὺς εὐρίσκω μ' ἕνα χρόνο παραπάνω.

Εἰν' ἔδω κι' ὁ Προσευταί,
 γιατί θάμαθες, κοῦτέ,
 πῶς ἡ φίλη μας Ἑλλάς
 πάντα σχέσεις ὀμαλάς
 ἔχει μ' ἄσας τὰς δυνάμεις,
 κι' ὁ Σουλτάνος εἶναι βλάμη.

Ποῦ νά 'δῃς τὸν Τσερμπατσὸφ καὶ τὸν Μάκχο τῆς Αὐστρίας,
 ποῦ νά 'δῃς καὶ τὸν Ριφὰτ μ' ἕνα οἶκ κοκεταρίας.
 Κι' ὁ Λαμπουλινὲρ παρὼν μὲ τῆς κόρας τοῦ μαζί,
 κι' ἐγὼ χάσκω, τενεκί, σὰν κοινὸς μπουρζουζί.

Π. — Κάνει κρύο μὲς στὸν μπάλο;
 Φ. — Κι' ἀπ' ἔδω κι' ἔκειθε μπάζει...
 τώρα βλέπω, παραγάλο,
 τὴν ντεμοαζὶ Τομπάζη.

Π. — Μήπως εἶδες καὶ τὴν Μπέμη καὶ τὴν κόρη Γεωργαντά;
 Φ. — Εἶδα, βρέ, καὶ τὴν Ροζή καὶ τὴν εὐλίθος τρικαντά.
 Κάθε τόσο συναπτοῦ
 νταγλαράδες, μὲ κάρω,
 μὲ σκουνοτοῦνε καὶ σκουνοτῶ
 καὶ μὲ τὸν Ριφὰτ τρακάρω.

Ποῦ νά νῆαι τοῦτο
 τὸ νέο φροστο,
 ποῦ δὲν 'μλεῖ;

Πρώτης νταρνάνα
 κι' Ἀμεριανὰ
 'ψηλὴ' Ψηλὴ.

Εἰν' ἔδω καὶ κάποιος Μπέης κι' ἕνας μὲ καραμπογιὰ...
 βλέπω καὶ τὴν δεσποινίδα, τὴν Ζωή τοῦ Πανουργιᾶ.
 Εἰν' ἔδω κι' ἡ δρὸ Δραγοῦμη τοῦ Στεφάνου, ποῦ δὲν παίζει,
 καὶ τὸν ἔχουν ἀρχηγὸ τοὺς οἱ γνωστοὶ μας Γκαπονέζοι.

Βλέπω νεχάτα, βλέπω κάλλη,
 καὶ γεράματα χαζά,
 βλέπω κόρη τοῦ Τσακάλη,
 βλέπω κόρη Πετρεζά.

Εἰν' ἔδω κι' ἡ Γιοτοπούλου, τοῦ πλωτάρχου δηλαδὴ.
 Π. — Ἀμμ' τῆς Ριανκορ δὲν εἶδες τῆς κομῆσης τὸ παιδί;
 Φ. — Ἐφεδρος κι' αὐτὸ προσήλθε καὶ φιλέλλην πατριώτη.
 Καὶ τῆς Ἑλλιστ κχαλάρω, ποῦναι Μις Ἀγγλιῶδες πρώτης.

Π. — Ἀμμ' τὴν Λιάμητη τὴν εἶδες;
 Φ. — Τώρα βλέπω τὴν Τσαμπρη...
 'φέτος ἦλθαν, Περικλέτο, περισσοτέροι γαμπροί.
 Εἶναι κι' ἕνας ζουριαμένος κι' ἕνας μὲ μισὸ μουστάκι,
 κι' ἡ κυρία τοῦ Περόγλου κι' ἡ κυρία Πολιτάκη
 μὲ τὸν ἀνδρα τῆς Νόντα,
 ποῦχει γιὰ χορὸ προσόντα.

Μὰ καὶ τοὺ Φιλαδελφεῖς ἐκμαλάρια τὴν Βηῖτα,
 ἦτανε μαζὶ μας νάβῃ γιὰ νὰ κόψουμε τὴν πητῆ.
 Μόλις βλέπω νὰ προσβάνη κι' ἡ κυρία Μανουσακί
 κουτίζου ἔξανά σὰν χάχας μὲ τοῦ Τούρκου τὸ φασάκι.

Φ. — Κι' ὁ Λεβίδης τῆς Βουλῆς μὲ κυρία καὶ μὲ κόρη.
 Π. — Ἡ Ζατάνου δὲν μὲ λές εἶνε δίχως τὸν Γρηγόρη;
 Φ. — Δρὸ Λεβίδηςδες προβάλλουν, ἕνας τοῦ Βουλευτηρίου,
 κι' ἄλλος Δήμαρχος Λαυρίου.

Π. — Εἶδες τὴν Ἐμπεδοκλή μὲ τὰ δρό τῆς τὰ κορτσιμα;
 Φ. — Εἶδα τόσους, ὅπου 'φέτος 'δύγκανε' στὰ τραφερίστια.
 Κι' ἡ Μαρίκα τοῦ Πλατσούκα, δηλαδὴ τοῦ Παναγιώτη,
 κι' ὁ Σταμάτης ὁ Πλατσούκας εἰν' ἔδω, βρέ πατριώτη,
 μὰ δὲν ἔχασε σὰν πέτονος τὸν κἀνόδιο τοῦ καί 'φέτο...
 παίζου μερικὸι μπέζικοι κι' ἄλλοι πρέφα, μπέρτε, τικέτο.

Κι' ἄσας ἡ Μαζαράνεκας προβάδων λευκοφόραις,
 κι' ἡ Νεγροπόντ' ἡ δεσποινίς, κι' ἄλλαις ἀφράταις κόρας.
 Ἐκ τῆς Κερκύρας ἔρχεται κι' ἡ Παπαγεωργίου.

Π. — Λένε πῶς μεταρροβῆσαι θὰ κάνουν Ἰγπουριεῖο.
 Φ. — Γλωσσῶν ἀκούω, Περικλή, πολυποικιλίους φθόγγους,
 κι' ἡ κόρη Λάμπρου μὲ λευκὰ κι' ἡ φουστα τῆς μὲ φθόγγους.
 Ἐδῶ κι' ἡ δὴο Μπένεσεναις ἡ νεοπαντρεμέναις,
 ἔδῶ κι' ἡ δὴο Βούρεναις ἡ Λευκοφορέμειαις.
 Νὰ κι' ἡ Πασπάτη μὲ τὰ ρόζ, μὰ κι' ἡ Λιθιεράτου.
 Ἐσὸ τί κάνει, Περικλή;

Π. — Χάσκω' στοῦ Ζαχαράτου.
 Φ. — Πῶς δὲν ἔρχεσαι νά 'δῃς, βρέ νανάγια τὸ διαβόλου,
 τὸ κορτίο τοῦ Δαγκιλή, τὴν κυρίαν Σαριπτόλου,
 καὶ μὲ ρόζ καὶ μὲ σταυρίλια τὴν κυρίαν Νοταρά,
 μόνο μὲς' στοῦ Ζαχαράτου χάρφτεις μινῆγαις, μασκαρά;

Π. — Εἶδες τὴν Ἀργυροπούλου, δηλαδὴ τὴν δεσποινίδα;
 Φ. — Μὲ τὰ ρόζ κι' αὐτὴν τὴν εἶδα.

Π. — Ἀμμὲ τὴν Ἀλεξανδριδῆ;
 Φ. — Θάλλει μὲ τὰ ρόζ, κασιδῆ.
 Ἐέρεις μόνο νά ρωτῆς, Περικλέτο χασομέρη,
 μὰ δὲν ἔρχεσαι νά 'δῃς μὲ τῆς πούλιας τὴν Πιέρρη,
 τὴν Βανλένετ, τὴν Βιτάλη, τὴν Σμερόνσκη καὶ τὴν Στρούμπου
 καὶ σὰν Σιζότης νά φωνάζης: ὄχινοὺς καὶ τούμπου τούμπου

Π. — Εἶδες, βρέ, καὶ τὴν Παυλοῦ, δηλαδὴ τοῦ Ναυπηγοῦ;
 Φ. — Εἶδα, βρέ, καὶ τὴν Τρικοῦπη, ἡ κυρίαν Ἰγπουροῦ,
 καὶ τὴν ἄλλη τὴν Τρικοῦπη, δηλαδὴ τοῦ λοχαγοῦ.
 Κάνω τέσσερα τὰ μάτια, Περικλέτο, γιὰ νά 'δῶ...
 νὰ κι' ὁ Κόντας ὁ Κομοίτος, κι' ὁ Ταναγρας εἰν' ἔδω.
 Νὰ καὶ μίαν Ταναγραία, νὰ καὶ θάλλων Ταναγέρος,
 ὁ Πατριός ὁ Γιάννης, ποῦ τὸν φλέγει μπάλων ἔρω.

Π. — Μήπως ἔτυχε νά 'δῃς καὶ τὸν Ἄννινο τὸν Μπέμητη;
 Φ. — Μὲ παράσημα κι' αὐτὸς μὲς' στὴ σάλα διαλάμπει.
 Βλέπω καὶ τὴν Εὐταξία, Περικλέτο μὲ, μὲ σόφρα,
 μὰ κυττῶ καὶ μὲ κιντῶ μου, ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶναι μπλόφα.
 Ὅμως' στῶν θνητῶν ἐκείνων τὴν θνητὴν χοροδοσίαν
 βλέπω τοὺ Φιλαδελφεῖς τὴν κομψὴν Ἀθανασίαν.
 Εἶναι κι' ὁ Φιλαδελφεῖς,
 ὁ ρεμβώδης συγγραφεῖς.

Καὶ τὴν κυρίαν Φίλωνος κυττῶ καὶ τὴν Ζωγράφου,
 κι' ἡ Ριανκορ μὲ τὸν σταυρὸ τοῦ Παναγιῶ Τάφου.
 Κι' ἡ δεσποινίς ἡ Τσέρνοβιτς ὀλο χρυσοῦς κι' ὄσμη,
 καὶ τὴν Παναγιωτάκηνα κυττῶ τῆς τὴν Ζαήμη.
 Μπαίνει κι' ὁ Φὸν ὁ Γκολιγερ, Αὐστριακὸς σπαθάτος,
 ἔλθων κι' αὐτὸς ἐσοχάτως,
 ποῦ λένε πῶς ἐτρέβησε παραπολλά μαρτυρίαν
 'στὰ Λοιμκαθαθήρια.

Ἐδῶ παρῆν κι' ἡ νερόπαντη κυρία Συνεοῦς,
 ἔδῶ κι' ἡ Κροῦξ, μικρὰ Γαλλίς, κόρη πατρὸς πλοισίου,
 οὐ μὴν ὁ Βουκοπούλος ὁ συνετός μὲς λείπει,
 ἀκόμη λέν πῶς αἰκουρεῖ κι' ἔχω μεγάλη λύπη.

Πῶς μ' ἀρέσει, Περικλέτο, μὲς' στοὺς μπάλους τῆς Ἀθήνας
 ὁ χορὸς ὁ τῆς Στεφάνου, δηλαδὴ τῆς Ὀνυρίας.
 Πότε χάσκω μ' ἕνα ρόδο, πότε χάσκω μ' ἕνα κρῖνο,
 καὶ τοῦ Γιάννη Θεοτόκη τὴν κυρίαν διακρίνω.
 Κι' ἡ κυρία Κουγιετῆ μὲ τὰ μπλε κι' αὐτὴ προβάλλει,
 κι' ἡ κυρία Χαριλάου θαλασοὶ φορεῖ, βουδάλι.

Βλέπω και την Γερμανίδα του γιατρού Παπαδοπούλου, παραπέρα την Βουρτζού, την Ίμαντμ' Αργυροπούλου, μά και την Κωνσταντοπούλου, κι άλλαις κίμποςαι εις πούλου.

Βλέπω βλέπω βλέπω βλέπω...

Π.— Σ' έπιμας κί' έφ'ετος λύσσα, Φ.— Νά κί' ή Βάδ' ή Κερκυραία, τελευταίας άρχηθεϊσα.

Ένας Τούρκος διπλωμάτης πότε πότε με τομπά... τώρα βλέπω την Σταϊκού, πούναι κήρη του Καμπά, βλέπω και την Ήμπειρικού και την Παπαλεονάρδου... ου τί κάνει;

Π.— Έγώ χάσω με της στέκαις του μιλιάρδου, Φ.— Είναι κί' ή Νανίν του Σλημάν με λουλούδια και με κρίνα, κί' ή Τζιροδ κί' ή Βαφεζιαδέκη κί' ή Μαυρομιχάλ' ή Λίνα.

Νάσου κί' ή Φιφή Δοσίου κί' ή μητέρα της Φιφής, κί' άναγγέλλω χαρμούνως πώς παρήν κί' ό Χριστοφής, με παράσημο κί' έκείνως.

Τόν Βακάλωλο κυτάζω, τόν Μηλιώτη, τόν Λεμπέση, έπεισε και μία πάλι κί' άλλη πρόκειται να πέση. Μά τί πτώσεις, Περικλήτο, με τόν νέον τούτον χρόνον, ή Κυδέρηνας του Κόντε δεν φοβείται πτώση μόνον.

Μακαρίζω την πατριδα, πέντω σ' έναν καναπέ, και με μάτια σάν γαρίβα περιμένω τώ Σουπιά.

Πρέπει καθέννας σ' το χορό γιά τώ Σουπιά να μείνη, και τραγουδούν τριγύρω μου καλλιπαντζάρων σμήνη:

Σ' το κράτος τώ ζητημένο τώ στόμα μας άνοιγοις, μαμα! τ' αυτοι λουκάνικο να φάμε και να φύγοις.

Π.— Σάν πλησιάζω τώ Σουπιά χορδόν όμιλους άφησε, κί' έδω με τόν άσούματον σ' έμένα τηλεγράφως, νάβρω κί' έγώ σ' Ανάκτορα να πρσιμο και να φάμε και να ξαναμουτζώσωμε τόν κόσμο τόν νήφωμε.

Φ.— Μά σπράχονον άπ' έδω κί' έκει και κάνει μία ζέστη, έν τούτοις βλέπω τήν' Ολλώ, μά και την Κατζ' ανέστη, και την Κοκκίδη πούπεισε κί' έκανε τόσο κρότο, κί' άλλα πολλά πεισίματα γένησαν σάν τώ πρώτο. Κί' έν μέσφ κέσωμο σοδαρω, μά και ξεμαλισμένω, βλέπω πού λές και τήν' Έστμ του Τούρκου του Προξένου, και τ' ένωμά της μού γεννή μεγάλαις συγκινήσεις και τόσαι άναμνήσεις.

Έδω παρήν εύρίσκεται κί' ό Γεωργής Νομικός, τί μάλιστ' άξιόλογος άδμηματικός, λαμπρά δέπει τόν χορδόν ό κύριος Γεννάδης, σμαιοσφόρος δέ κομψός, ό και Βασιλειάδης, μίς σ' του χοροδ τόν σπρόβιλον δέν ξέρω πώς γονάτισε κί' ή ντεμά του τόν κράτησε.

Τώρα πρωτογενήν' ή κήρη του Δημάρχου του Δαδισή, μά Περγόλου, μά Δραγομήμη, μά κί' ή Τριανταφυλλίδη. Βλέπω τόν Έστμ έμπρός μου με τώ κόκκινο φρεσάκι, βλέπω και τήν' Ολλανδέζα, τήν ναντμ' Άθανασάκη.

Και του Μιλπάδη Ράλλη της γλυκαίς κηλάρω κήραις, μά περνούν άπό μπροστά μου και δού ξέναις Μανταφάραις.

Νά κί' ό Δημάρχος... τί μπέλι... προξέγει του σωρο, και Μερκούραρος φωνάζω σ' τους όμιλους του χοροδ. Τάντερα μου, Περικλήτο, γουγγουρίζον άπό πείνα... τώρα βρήκα σ' το Παλάτι κί' ή καλή μας Δημητριάδα.

Κί' άλλος ένας σάν κί' έμένα συχνοσφίγγει τάντερα του... νά κί' ή Τάκ' Ήλιοπούλου, τώρα πάρασε κί' ή Στράτου, κί' ή κυρία Καλαμάρη, τήν' πρόβαλε κί' έκείνη έν περιβολή κητρίνη.

Νά κί' ή Ράλλη της Ρωσσίας, ή Πατία, μά και κέποια, πού πηγαίνει σάν τήν πάτσα.

Νά κί' ή δεσποινίς Κοτζ' άνη κί' ή κυρία Δελαπόρτα, κί' έγώ σκούζω τουρτουρίζων: δέν σφαλτατε και τήν πόρτα; Μά προβαίνει κί' ή κυρία Νικολάου του Κορδέλλα... ου τί λές;

Π.— Έγώ σου λέω: τράζα, Φασουλλη, κορδέλα.

Νάσου κί' ή Μυραϊνίτη, νά κί' ή κήρη Κριεζή, βλέπω και τήν Ρηγοπούλου, τήν Άγγέλου Σταυροπούλου και τόν Άγγελο μαζί.

Νά κί' ή Μάρκου τόν Πατρωόν, ποζιγε θεζο τόν Λικουρέζο, μά κί' ό θεός της είν' έδω, πού ποτ' μ' αυτόν δέν παίζω.

Κί' ή Μαρνίου κί' ή Βελλίνη, πρόσθε και τήν Καραβέλλα... Π.— Σου χρειάζεται στηλιάρη δυνάτο μά μαναδέλλα.

Φ.— Κί' ή δεσποινίς Κατζ' άνη, κί' ή δεσποινίς ή Λάπτα.

Π.— Γιά τούτο σου τώ στόμα χρειάζεται μία τάπα.

Φ.— Ούχ ήττον, άδελφέ μου, κυτάζω αστασιμένως και τήν Χριστοβουλίδη, πούναι Κομωύτου γένος.

Μά και τήν Οικονόμου, τήν νέαν δεσποινίδα, πούρχει' έν Παρισίω, μά προσοχήν τήν είδα.

Μά καταβέλγ' ή χάρις μιάς πετακτής μαυρούκας, τί γέλοια δέν άκούω και τί γλυκά λογάρια... είναι πού λές κί' ό Βούλτος κί' ό φρούραρος ό Δούκας μαζί με τά παιδιά των τάνιμπολοχατάκια.

Προβάλλει μες σ' τή μέση κί' ή δεσποινίς Ίγγλέση.

Βλέπω τήν Παλαΐου 'ψηλά σ' τή γαλαρία, προβαίνει κί' ή Κορδέλα, δοντογυαροδ κυρία, ου μήν κί' ή Ζερβουδάκη καθώς κί' ή Λαουράκη, και γεμά σου πορτοκάκι και μήλο μου φριάκι.

Νά κί' ό Φλαμπουράρης, βλέπω και τόν Σερπέρη σ' ατό τώ μεταξύ, 'μιάδ' σ' τον Καλησπέρη, 'μιάδ' σ' τον Τουφεσή.

Τρακάρω με τώ κρόνος περιανούς Ουλλάνου, έδω παρήν κί' ή Λούρου κί' ή Στάη κί' ή Μπαλάνου, έδω παρήν κί' ή Στρούζα, πρώτης Ζακωνίνης, κί' ό Δόσιος ό Κώστας με τήν Μαγδαληνή, κί' ή Παπακωνσταντίνου κί' ή Παπακαναγιώτου, σπουδαίου παιδιάρου κί' Άσκλημάδου πρώτου.

Νά κί' ό Καλογερόπουλος τών Έσωτερικών μαζί με τήν κυρία, πού και τώ βόρος τώδωσαν τόν Οικονομικών ως είδος άγγαρεία, κί' έκείνως, Περικλήτο μου, τώ σ' ήκωσε γενναίως σάν άλλος γίγας Ήρακλής και Σίμων Κυρηναίος.

Έδω πού λές με κέρινα παρήν κί' ή Καποδίστρια.

Π.— Λένε πώς τρέχον σοδαρά σ' τή κρήτη τί παρίστρια.

Φ.— Νά κί' ένας ξένος σάνιμπουλντά, μά και διακόμας μούργα, νά κί' ό Φωκας κί' ό Καλλιγοντζής, διάσμοι χαρούγοι.

Π. — Νάμουν αὐτὸν ἀνὰ σοῦφιγγα λιγὰν τὸ καρδί.
 Φ. — Ἔχεις πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Σιδερίθη.
 Ἔδω κι' ἄλλη, Περικλῆ, μὰ κι' ἡ Δελακοχία,
 ἔδω καὶ Στόλια καὶ Στρατοὶ καὶ καθεμὰ Πρεσβεία,
 κι' οὐκίως ὁ Κιδιώτης, ὁ γλυκυφωνὸς φάλλον,
 ἔδω μὲν νῆα κιδιώτης μικρῶν μετὰ μεγάλων.
 Τί νεανίσκοι κι' ἔφηβοι σκιρτοῦν τῆς πρωτεύουσας,
 τί γέροι μὲ ταμπάκα...
 νὰ κι' δευτέρου παιδιάτρος τοῦ Παιριῶς Παυλοῦσης
 χωρὶς τὸν Σφαλαγκάκο.

Ἔδω, ἔφυλενε τζιζίκια, παροῦσα κι' ἡ Τζιζίκια,
 ἔδω καὶ μὲ μαλλιαρῆ βελάζει σὰν κασιόκια.
 Ὑμῶ τὸ σικ τοῦ σώματος τοῦ διπλωματικοῦ,
 μὰς μὲ φωνάζουν ἀπ' ἔδω
 καὶ κἀνὴ τὴν Μαρσάν νὰ ἔδω,
 μὰ βγαίνει ἔμπρὸς ὁ Γραμματεὺς ὁ τοῦ Βασιλικῶ.
 Θὰ τὸν γνωρίζεις βέβαια... Γιάννης Διαβιέργγης λέγεται,
 ἔχει καὶ μουσι, Περικλῆ, καὶ γὰρ τῆς Μούσας φλέγεται.

Νάσου κι' Βλαδιανός,
 νευρολόγος μας δευτέρου.
 Σῦρε κι' ἔλα, τρέχει, σκοῦζω,
 βλέπω καὶ τὸν Κατελοῦζο.

Ἔρχεται ποὺ λὲς κι' ὁ Σόλων, ἵπου τὴν ἰσοδρεῖται
 τῶν Δημητικῶν Συμβούλων, μὲ καθόλου δὲν χορεύει.
 Βλέπω τόσους ἐξαιρέτους τῆς συγχρόνου κοινωνίας,
 βλέπω τὴν Μαυρομιχάλη τοῦ Δημητρίου Μεσοητίας,
 βλέπω τὴν Ἀχιλλοπούλου,
 βλέπω τὴν Κουρουσοπούλου,
 βλέπω καὶ τὴν Ἐξαρχάκη, καὶ παρέκει τὴν Τσιφλάκου,
 λέμπουν σπάθαι καὶ σπαλιταί,
 καὶ θρηγῶ τῆς ντουαλιταί,
 ποὺ πηγαίνουνε τοῦ κάκου.

Μία ντουαλιταί τώρα μεταβάλλεται σὲ ράκη,
 βλέπω τὴν Ἀλεβούζατο, βλέπω καὶ τὴν Ἀλυπεράκη.
 Ἔφθασε κι' ἡ Νάσου Τζίννη... τί κυρία! τί γυναίκα!
 ἔφθασε καὶ μὲ σὰν σέικα.

Τώρα βλέπω, Περικλῆ, τὴν Ἀλῆ τὴν Μεταξά,
 εἶχων καὶ σὴν Τσερμποταφὲ δύο βλέμματα λοξά.
 Γυναικῶν κι' ἀνδρῶν ἰθρυτὲς καταρτίζουν κρουνηδὸν
 καὶ σθαντιομνείαις κλάταις ὑποβλέπω ταυρηδὸν.

Ἐκαρδίζομαι σ' αὐτὰ γέλοια μὲ τὰ πλάσματα τοῦ Πλάτου...
 κι' ἡ Βακάλογου παροῦσα, βλέπω καὶ τὴν Ἀγελάτου.
 Χαιρετῶ καὶ τὸν Ἀδάρχη καὶ τὸν Πάλλη τὸν Ἀντώνη,
 ποὺ μὲ τὴν εὐγένειά του καὶ βερέμηδες οκλαδόνει.

Π. — Ἐμαθα, βρε Φασουλή, πὺς πλημύρησαν οἱ Ρῶσοι.
 Φ. — Τοὺς ἐμέτρον ἀκριβῶς καὶ βρεθῆκανε διακόσοι.

Μπαίνουν κοντοποδαρούσαι καὶ ψηλαίς σὰν κυπαρίσσια,
 μὲ κυττάει μία Ρούσσα,
 κι' ἡ Μελισσηνοῦ παροῦσα,
 ποὺ χαιμῶνα καλοκαιρὶ διαμένει σ' αὐτὴν Πατήσια.

Τὸν καιρὸ μου τὸν σκοτώνω μὲ κουβένταις κουτουροῦ...
 πλήρη καὶ τὰ θεωρεῖται τῆς αἰδοῦσης τοῦ χοροῦ.
 Ἐκταλῶ κι' ἔγῳ καθῆγον λυσοαμμένου χρονογράφου
 ἔταν γυναικὸς κεφάλι
 ἀπὸ τὰ ψηλὰ προβάλλη,
 κι' ἀνεκάλυφα πὺς εἶναι τῆς κυρίας Σιακοράφου.

Πὺς δὲν ἔρχω ἔδω πέρα τοῦ καθῆγον σου νὰ κἀνης,
 μόνο κάθειρα σὰν μπουρὸς καὶ χαζὸς στοῦ Ζαχαράτου;
 Εἶν' ἔδω ποὺ λὲς κι' ὁ Νάντας, ὁ τοῦ Πικληνῆ τεληγιάννης,
 ποὺ μ' ὄτομομπλῆ πηγαίνει καὶ τασικίει τὰ πλευρά του.
 Ἔδω βρισκεται κι' ὁ φίλος Δαρραλέτης ὁ νυμφαίος,
 τῶν χορῶν ὁ κορυφαίος.
 Γὰρ Σιμόπουλο παρλάει κάποιος ρήτωρ βουλευτής,
 νὰ κι' ὁ Λιβαδάς ὁ Σπύρος, μαρινιώδης χορευτής.

Μὰ τί τζόγριας, τί κομμάτια,
 μοῦ θαμπώσανε τὰ μάτια,
 κι' ὀφθαλμαῖτροι προσηλθαν Κοσμετάτος καὶ Λυρίτσας...

Π. — Τὰ μαλάκ σου καὶ μὲ λύρα...
 Φ. — Δυνατὸ σουζὲ κι' ὁ Κρίτσας,
 κι' ὁ λεπτός Ἰωαννίδης κι' ὁ Μαλάμος ὁ γοργόπους,
 κι' ἄλλοι ναυτικοὶ μὲ τρόπους.
 Τὸν Γεννήσαρη ἤζητο, τὸν Γεννήσαρη δὲν βρίσκω,
 παῖς ἢ μουσικῆ μπουστὸν κι' ἔγῳ παῖς ὁ Καραῖκο.

Ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου ζωηρότατος σ' τὸν ἰμάλο...
 τὸν κυτῶ καὶ τοῦ μαλαοῦ μου τὴν νωθρότητ' ἀποδέλλω.
 Κι' ὁ Γεώργιος ὁ Πρίγκηψ, τοῦ γιγάντιον τοῦ σῆμα,
 ποῦναι νεζόπαντρος ἀκόμα.

Κι' ὁ Νικόλαος ὁ Πρίγκηψ, ποὺ τὰς Μούσας θεραπεύει,
 καὶ ρεβῶδης τοὺς Πηγάτους τοὺς παγκρατικούς.
 Κι' ὁ πανίψηλος Ἀνδρέας, ποῦναι τῆς καβαλλαρίας,
 καὶ μορεῖ καὶ τὰς φορβάδας νὰ δαμῆξη τὰς ἀγρίας.

Μὲς σ' αὐτὰ μύρακα! οὐδὲ μούσους νὰ κι' ὁ Μοσχονάς ἔμπρὸς μου,
 προσφιλέστατος γαμπρὸς μου,
 μὲ τὴν κόρη μου τὴν Ἑλλή,
 ποὺ χορὸ κι' ἐκείνη θέλει.
 Ἄριστο κάθε Κολονέλο,
 ἄριστο καὶ θεμιτοπούλου,
 τὸν Μανιάκη καὶ τὸν Τσέλλο,
 καὶ σκουντεμίαι μ' ἄδαις κι' ἄδους.

Κι' ἔρχονται σὲ τόσους ἤηους καὶ βροχλοῦν καὶ πλαγιαῖων
 κι' ἡ φαμήλλαις τῶν Σκουζέδων, τῶν Ἀλέκων καὶ τῶν Παύλων.

Βλέπω τὴν μὲν, βλέπω τὴν δέ, κι' ἐν μέσῳ τῶν ὀμίλων,
 ποὺ περὶ κάλλους συζητοῦν κι' ἐρίζουν, στραβοσκέλη,
 εἶχων κι' ἔγῳ σὰν πονηρὸς τῆς ἑριδος τὸ μῆλον,
 κι' ἄς βγάλουνε τὸν σέρεκο τους, παντάρα δὲν μὲ μέλει.

Ἄναπνευ, Περικλῆ, χνώτων ἀναθυμιάσεις,
 μὰ σιμένει τοῦ Σουπὲ κι' ἔλα νὰ περιδρομιάσης.

(Ὁ Περικλῆτος ἔρχεται μὲ τὴν Ἑυλένια κούτρα,
 κι' οἱ δύο τρέχουν σ' αὐτὸ Σουπὲ καὶ πέφτουν μὲ τὸ μούτρα.)

Φ. — Τί χοροί, τί πανηγύρια!..
 ἔται μοῦρχειται ποτήρια
 νὰ τασικίω καὶ μπουκαλίω
 σ' τῶν ἐχθρῶν μας τὰ κεφάλια.

Π. — Τρέψο πίνε, σύντροφέ μου... θέλω τώρα νὰ μεθύσω,
 καὶ νὰ πάρω μὲ καρέκλα κι' ἵπου τὴν καθίσω,
 κι' ἔλα θάλασσα νὰ γίνου, ν' ἀπολύσω καὶ νὰ θύσω.

Φ. — Κέρνα καὶ πάλι, παπαζιά,
 τῆς Ρωμησοῦνης τὰ παιδιά,
 κι' ἔφετος ἄς λυσοαίωμε μὲ τὴν χορομανία
 χωρὶς νὰ λημονήσωμε καὶ τὴν Μακεδονία.
 Νὰ κι' ἔνα φράκο δανεῖκο... γὰρ δὲς τὸ πὺς γυαλίει...
 σὰς ἔφαγ' Ἀρκουδιάρηδες... ὁ μῆστρος τρεμῖται...
 ἔμωσ θαρρῶ σὲ μὲ γωνιὰ πὺς κάποιος ρουχαλίει...
 πάντα θὰ βρῆς μὲς σ' αὐτὸ χορὸ καὶ κάποιον νὰ κοιμάται.

Μὰ σῆμα καὶ τῆς Ἐθνικῆς νὰ ἔτῃς τὸν Ἐὐταξία,
 ποὺ μὲς σ' τὴν ἀταξία
 γυραῖει τρία τέταρτα νὰ βρῆ τὸ πικνωφῆρ σου...
 νὰ κι' ἔνας, ἵπου γὰρ χοροῦς δὲν ἐπαρκοῦν οἱ πόροι του.

Περιδρομιάς σαλιταίς, ἄσπρα κρέατα πουλζῶν,
 κι' ἔλα κύττα, μπηκλιδάνη,
 καὶ τὸν Καλλιονεῖ τὸν Γιάννη
 πὺς ἀξίως διευθίνει κι' ἐμπεριθῶς τὸ κοπλιζόν.

Ὁ Γενναῖα γενεά, τρέψο πίν' ἐκ περισσοῦ...
 χαιρετὲ κι' ἀρεβοῦάρ σ' τὸν χορὸ τοῦ Παρνασσοῦ.